Зелений сад, зелений сад,
Зеленая могила!
Зелений сад вдяга весна,
Могила забриніла!

Як гарно слухать, коли вніч
Маленький соловейко
В квітках затлямка, засвистить
Так приязно, любенько!

А тут вони ведуть танок!
Хто гласи їх розлічить?
Хто передом із їх іде?
Хто зорі перелічить?

Той на тополі, ті в кущах,
Ті в вербах, ті в калині…
Один біля могили сам
Співає на ялині.

Щебече він: не то співець
Віршами люб’язними
Кохання й радість розділя
З серцями приязними.

Затьохка він – не то біди
Оплакує людськії;
Жаль ллється в серце, як в квітки
Крапельки дощовії.

От застогнав, і от замовк…
Терликнув – вп’ять залився…
Не то співець в останній раз
Із миром розпростився!

І в небо думкою влетів,
Між зорями співає,
А странний спів його людей
Уже не порушає.

Співає пташка, і ніхто
Не взяв її в примітку!
Співа співець – ніхто йому
З душі не кине квітку!

Одно серденько між всіма
Глас птащин розпізнало;
Одно серденько пісня та
Співцева розрушала.

І цілий день смутна, тиха
Самотняя могила,
А вранці зомнята трава,
Де дівчина сиділа.